

Moje první pohádky

Ilustrovala Edita Plicková

Vypráví Marie Tetourová

FRAGMENT

Moje první pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Marie Tetourová
Moje první pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vypráví Marie Tetourová

Moje první pohádky

Ilustrovala Edita Plicková

FRAGMENT

O Karkulce

V jedné vesnici žila s matkou holčička hezká jako obrázek. Nosila červenou sukýnku, červené střevíčky a na hlavě červený čepeček. Proto jí všichni říkali Červená Karkulka.

Jednoho dne nachystala maminka košíček plný dobrot. Do ubrousku zabalila bábovku a cukroví, přidala láhev vína a velikou kytici. „Babička má dnes svátek, půjdeš jí gratulovat,

Karkulko. Cestou přes les buď opatrná! Nic neztrať a s nikým se nezastavuj,“ loučila se s holčičkou maminka.

Karkulka se pustila známou pěšinou za babičkou. Aby se jí lépe šlapalo, zpívala z plných plic. Písnička přilákala zlého a lstivého vlka.

„Čichám, čichám cukroví. Kde je, kdo mi odpoví?“ vyskočil vlk z houští na cestu.

Karkulka se lekla, ale košík s dobrotami nepustila...

Vlk to zkusil jinak. „V černém lese pod strání jenom vlk tě ochrání,“ hovořil vládně a přidal se k děvčátku.

Ťapkal podle ní poslušně jako pes
a Karkulka se ho přestávala bát.

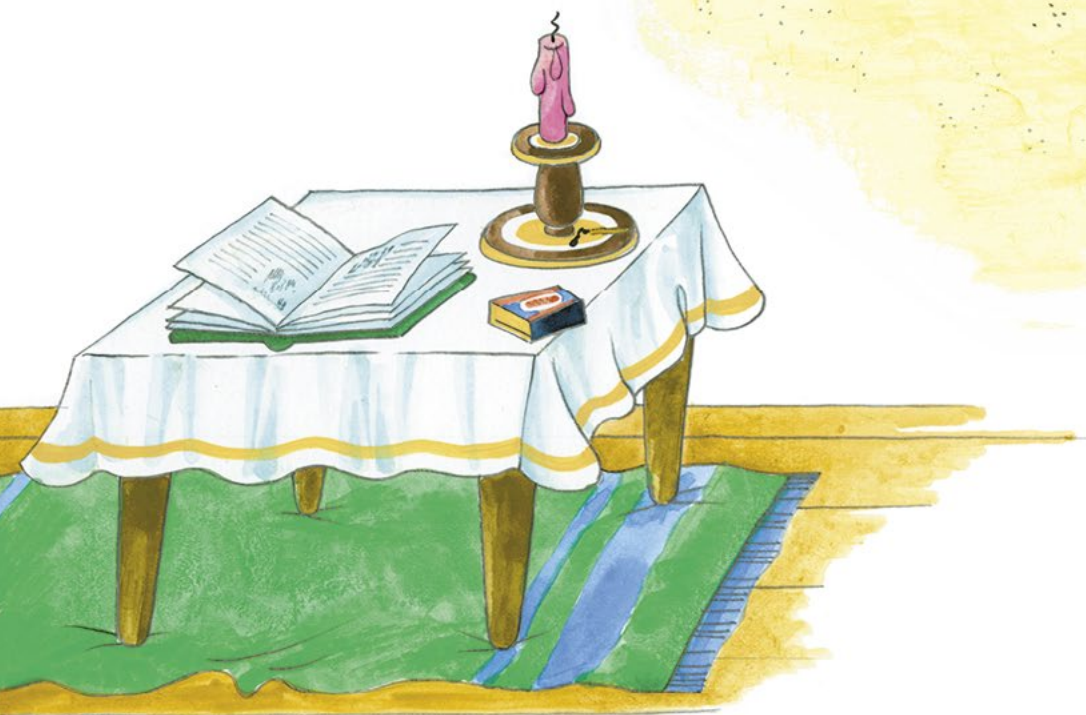
Povídali si a vlk se dověděl o chaloupce za lesem, staré babičce i svátku, který bude slavit.

Vlk věděl, co potřeboval, a rychle se s holčičkou rozloučil. Předběhl ji a už fúkal na dveře chalupy. Jak babička otevřela, doširoka rozevřel tlamu a stařenku spolkl. Hupnul do její postele a zachumlal se do peřin. Nasadil si noční čepec a velké brýle právě v okamžiku, kdy Karkulka stála ve dveřích. Otevřela údivem pusou. Svoji babičku nepoznávala.

„Přistup blíže, dítě milé,
špatně vidím přes ty brýle,“
skuhral vlk tenkým hlasem.

„Ach, babičko, co se vám
stalo? Proč máte tak velké oči?“
vydechlo děvčátko.

„Velké oči více vidí – a nemá je nikdo z lidí!“ zněla
odpověď.

„Proč máte tak velké uši?“ divila se opět Karkulka.

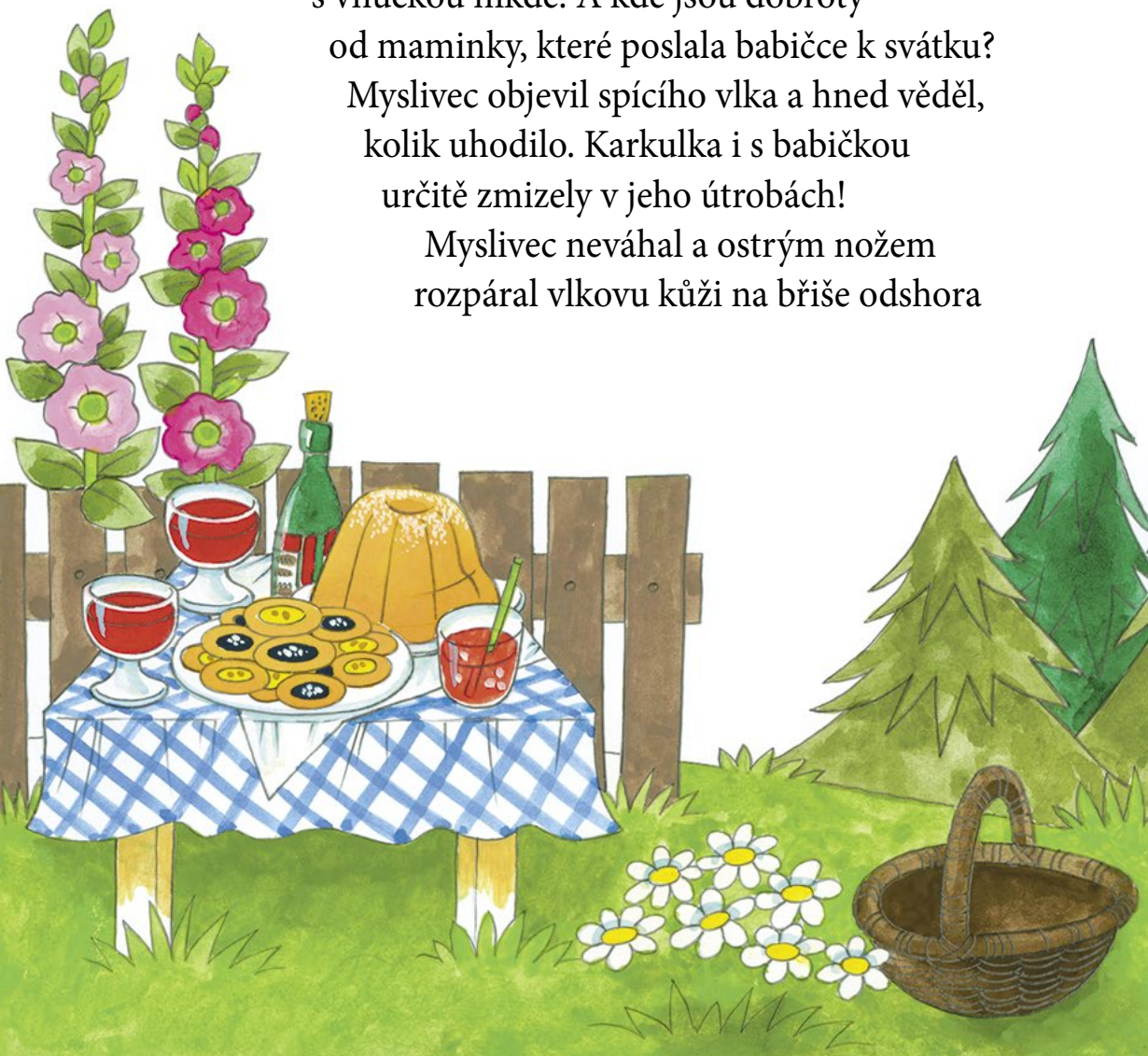
„Všechny zvuky, neposlucho, zachytí jen velké ucho!“

zavrčel vlk, který měl toho vyptávání právě dost. Když se holčička zeptala potřetí, proč má tak velká ústa, vyskočil z postele.

„Proč je tlama jako brána? Odpověď si hledej sama!“ zařval vlk a vmžiku spolkl Karkulku i s košíkem. Potom se rozvalil na postel a konečně nasycen usnul.

Tou dobou šel kolem myslivec, který hned poznal, že není všechno v pořádku. Dům prázdný, babička s vnučkou nikde. A kde jsou dobroty od maminky, které poslala babičce k svátku? Myslivec objevil spícího vlka a hned věděl, kolik uhodilo. Karkulka i s babičkou určitě zmizely v jeho útrobách!

Myslivec neváhal a ostrým nožem rozpáral vlkovu kůži na břicho odshora

dolů. Babička s Karkulkou vyskočily ven živé a zdravé. I košík s dobrotami se našel... Vlk se odbelhal pryč a už o něm nikdy nikdo neslyšel.

Tak nakonec za chvíli přece svátek slavili.

A není to zvláštní věc? Hrdinou byl myslivec!

